

खोपकर बाई बोलत होत्या आणि तिच्या मनाचे खेळ मात्र जोरात चालू होते. कानावर बाईचा आवाज येत होता पण अर्थबोध मात्र शून्य होत होता. तिला एकदा वाटले की आपण बा.सी.मर्दकरांच्या संज्ञाप्रवाहात बुडून चाललो आहोत. एक विचार दुसरीकडे, दुसरा तिसरीकडे नेत आहे. आपल्या विचारांना काही धरबंधच नाही. वाऱ्यावरची पाने जशी सैरावैरा पसरतात तसे आपले विचार खोपकर, आफळे, नवरा, मुले आणि ब.ब.सी. वरून बाउन्स होऊन येत आहेत. या विचारांना पण काही अर्थ नाही. निदान असले फालतू विचार मनात आणून वेळ घालवण्याऐवजी जर खोपकरबाईचे पुराण ऐकले तर बरं होईल. तिने हातातील चहाचा कप खाली ठेवला आणि खोबा (खोपकरबाई)कडे पाहिले. ती मनातच हसली. हे शॉर्ट फॉर्म्स मस्त आहेत. खोबा, आफळे बाईला आबा म्हणू, नवऱ्याला नाबा किंवा नबाब आणि मुलांना, काय बरं म्हणावं?

“अहो, तुमचं लक्ष तरी कुठे आहे? मी इतकी बराच वेळ बडबड करते आहे आणि तुम्ही शून्यात नजर लावून आपल्याशीच हसता आहात. काय चाललय तरी काय हे?” खोबा तिला विचारत होती.

तिने मान झटकली. चहाचा एक घोट घेतला, खोबांकडे पाहिले, एक दीर्घ सुस्कारा सोडला आणि म्हणाली, “तुमचं काय बाई, बरं आहे! यजमान फिरतीवर असतात आणि मुलं कॉलेज मध्ये दुसऱ्या गावी शिकतात. दुसऱ्यांना मदत करायला तुम्हाला वेळच वेळ आहे. आमचं तसं नाही बरं. आमच्या नबाबाने आमच्या मागे कोर्ट-कचेऱ्यांचा तगादा लावला आहे आणि नोकरीमध्ये बॉसला खूष ठेवण्यात जीव जातोय.”

खोबाने डोळे बारीक करून तिच्याकडे पाहिले आणि म्हणाली, “अय्या, म्हणजे तुमचा जीव आता ऑफीसमध्ये पण share होतो का? बरंच आहे बाई. इथे आमचा जीव देतो म्हटलं तरी कोणी घ्यायला तयार नाही.”

परत आता ह्या जीवाच्या विषयावरून खोबा जीव घ्यायला निघणार इतक्यात दारावरची बेल वाजली आणि ती एकदम दचकलीच. आता कोण आले या वेळी? तिचे हात-पाय अगदी जड झाले होते. खुर्चीवरून उठायची पण ताकद नव्हती तिच्यात. ते पाहून खोबा उठली. दारावरच्या eye_holeमधून पहिलं आणि म्हणाली, “अय्या, तुमचा जीव आला बरं परत तुमच्याकडे. आता काय मज्जाच मज्जा! मी मात्र आता जाते बरं. नाहीतर तुमच्या जीवात माझा जीव जायचा ...” कुत्सितपणे हसत खोबाने दार उघडलं, बाहेर गेली, धाडकनू दार लावलं.

परत बेल वाजली. आतल्या खोलीतून तिचा मोठा मुलगा ओरडला, “मॉम, जरा दार उघड ना! बघ कोण बेल वाजवतंय for a long time!”

“या घरात फक्त मीच एकटीने सगळी कामं करायची. कोणाला इकडची काडी तिकडे करायला नको.” असं स्वतःशीच म्हणत ती उठली, दाराकडे गेली आणि खाडकन् तिने दार उघडलं. समोरचं दृश्य पाहून तिची वाचाच बसली. सगळे विचार थांबले आणि ती शून्य नजरेनं समोर पाहू लागली.

तोच तो तिचा नबाब! तिचा एके काळचा प्राण-प्रिय सखा तिच्यासमोर उभा होता. खांद्यावर लॅपटॉपची बॅग, पायांपाशी एक मोठी चाकांची बॅग, आणि ड्यूटी-फ्री गोष्टींनी खचाखच भरलेली एक मोठी कॅरी बॅग. गोरा रंग, उंच बांधा, गालावरची खळी, कपाळावर येणारी केसांची झुलुपं आणि तोच आत्मविश्वास. तिचा श्वास अडकला आणि पायातली शक्तीच जणू नाहीशी झाली. दाराच्या चौकटीला धरून ती खाली घसरली. तो एकदम पुढे झाला आणि सहजपणे त्याने तिला आपल्या बळकट हातात सावरलं आणि सहजपणे उचलून घेत तिला घरात आणलं. आणि थोड्याश्या जोरात खुर्चीत पटकलं. त्या आघातानं तिला एकदम जाग आली आणि ती ओरडली, “तू, तू इथे कसा?” “हे माझं घर आहे. माझं आणि माझ्या मुलांचं. तू जा त्या तुझ्या नटव्या सेक्रेटरीकडे. जा – जा – जा”

त्याने तिच्याकडे नेहमीसारखं कीव केल्याच्या नजरेनं पाहिलं आणि म्हणाला, “अगं, मला काय कबूतर समजतेस की काय! सारखं कबूतर जा जा जा म्हणायला? तुझा नवरा आहे बरं मी अजून. आणि हे घर म्हणशील तर लग्नाआधी मी माझ्या पैशाने घेतलं आहे. तेव्हा बाईसाहेब, मी इथे मनात येईल तेव्हा येऊ आणि राहू शकतो.” “बरं, ते राहू दे, मुले कुठे आहेत? आणि खायला काय आहे बरं? प्रवासात नुसते पोटाचे हाल झाले आहेत. जरा काही चटक-मटक दे बरं तोंडात टाकायला. ” अगदी सहजपणे सोफ्यावर पसरत तो म्हणाला. तिला परत काहीच बोलायला सुचेना.

ती म्हणाली, “मी तुला सोडून दिलंय. मला नाही माझा नवरा share करायचा. ती नटवी, गोऱ्या कातडीची बाई तुला भुलवते आणि तू तिच्यामागे जातोस गोंडा घोळत. मग माझं काय?”

तो जोरात हसून म्हणाला, “तू म्हणजे अगदी संशयकल्लोळ आहेस. अगं, जरा एकत्र प्रवास केला आणि आठ दिवसाची टूर सलग केली म्हणजे अगदी शरीरसंगत केली असं नाही. केली (तिचं नाव बरं) आहेच सुंदर. पण ती तिच्या बॉयफ्रेंडसाठी. मला आपली तूच खरी. आणि ही एकदम घटस्फोटाची नोटीस काय धाडलीस बरं? मुलं काय म्हणतील अशा वेळी?” असं म्हणून तो सरळ मुलांच्या आतल्या खोलीकडे चालता झाला.